

i et vist omfang kun kan opnås ved opsigelse af internationale traktatforpligtelser, som er fulgt i kølvandet på den første Bernerkonvention fra 1866. Forslagsstillerne er derfor meget tilbage fra at fremsætte et egentligt lovforslag og er i stedet nøjedes med ovennævnte forslag til folketingsbeslutning, idet vi forudser, at de nødvendige lovændringer må gennemføres ad flere gange, således at man i første omgang koncentrerer sig om, hvad vi kan gennemføre rent nationalt, og derefter i takt med udløbet af opsigelsesvarsler på internationale aftaler skridtvis forbedrer forholdene på området.

Forslagsstillerne mener ikke, at det indenfor en overskuelig fremtid vil være muligt helt at afskaffe

ophavsretten. Åndsværksproducenten skal have mulighed for at opnå økonomisk vederlag for sit produkt, og der er umiddelbart meget tiltrækkende i, at de originalitetsværksarbejdere, der rangerer højest — en Leif Panduros tv-forfatterskab, en Clara Pontoppidan eller en Ib Henrik Cavling — bliver nogle af de højestaflagte i samfundet. Derfor går forslaget alene på en „indsnævring“ af ophavsrettens grænser. Den nærmere praktiske udformning må ske område for område, således at åndsværksforbrugerne — altså ikke skatteyderne — kommer til at betale, men ikke sådan, at begrebsforrykthed fortsat skal formørke dette vigtige livsområde.